

Oh, que lírics els desnonaments!

La història. Barcelona i rodalies, 2007. Sonia i Dani no poden pagar la hipoteca del pis havent perdut el treball, la policia els fa fora de casa i han d'anar a viure amb els pares d'ella que van avalar la compra, també ells veuen perillar la llar familiar.

La pel·lícula. Si alguna cosa s'ha d'agrair al cineasta barceloní Eduard Cortés (1959) és el seu gust pel risc. Tractar el pro-

blemàtic tema dels desnonaments en clau d'un musical, acredita uns si bemolls. Ja en el preludi del film, quan un sense sostre canta la balada *¡Duérmete, duérmete!* escrutant el públic, apel·la a just el contrari: cal tenir els ulls ben oberts, peti qui peti. En els rètols previs, *Cerca de tu casa*

ens avisa que la cosa va, gairebé, de documental. Però no. Eduard Cortés prefereix la fórmula social d'un Ken Loach barrejat amb dosis de melodrama cantat (actors i actrius canten de debò, en tots els sentits), així com una coreografia que ni el Busby Berkeley de secà no milloraria. Mentre la rotunda cantant esdevinguda actriu Silvia Pérez Cruz entonava les seves desgràcies de senyora de la neteja al servei d'una fornicadora parella alemanya, se'm

va presentar *La vida es bella* (1997) amb que l'humorista italià Roberto Benigni humanitzava l'ignomínia als camps d'extermini nazis. Aleshores, la qüestió és la que és: ¿resulta exemplar fer espectacle musical de la desgràcia econòmica d'unes famílies al cul del sac? En la voluntat d'humanitzar els desnonaments, el Cortés valent exhibeix els sentiments culpables d'aquells que

executen unes lleis a favor del Capitalisme Salvatge. Així, els remordiments dels sicaris bancaris i policials, proposen una visió calidoscòpica del drama que fa niu rere el benefici d'unes entitats financeres que sempre tenen la paella pel mànec. Clar que estar a favor dels desnonats té guany: que li ho pregun-

Cerca de tu casa

Director: Eduard Cortés. **Intèrprets:** Silvia Pérez Cruz, Iván Massagué, Adriana Ozores, Lluís Homar. **Espanya, 2016. 90'.** **Screenbox Funatic Lleida.**

tin a l'Ada Colau.

El tema. Confiar és de babaus. Més clar: d'innocents pocapena. **La imatge.** Sonia oferint-se sexualment al pobre empleat bancari per ajornar l'execució judicial.

La frase. "Hay que olvidar los sentimientos" etziba la directora del banc. A fer punyetes coses tan arcaiques com solidaritzar-se amb els altres.

La recomanació. Pedra de toc per a cinèfils amb pedigrí social.